

Rožančev Miljanček.

Ali že veste, dragi otroci, da nas je Miljanček za vedno zapustil? — Tako iznenada je odšel, da se niti posloviti nismo utegnili. V sredo pred Vsemih svetih je bil še v šoli, v ponedeljek nato ga je že krila črna zemljica. Davica ga je vzela.

Škoda, da ga niste vsi poznali. Miljanček je bil vrl dečko. Daleč okrog mu ni bilo para: velik, močan, rdeč in bel je bil, da ga je bilo veselje gledati. Lase je imel goste in kodraste, rumene kakor zlato. Iz njegovih sinjih oči sta odsevali veselje in mladost.

Nad vse rad se je igral vojake. Imel je mnogo, mnogo lepih igrač, kakor puško, sabljo, trombo, čako, velikega konja, topove, velik papirnat grad in celo armada svinčenih vojakov. Ker je znal vse lepo hraniti in varovati, sta mu veliko donasala sv. Miklavž in Jezušček. Pa tudi starši in striček so mu radi kaj kupili.

Da ste ga videli, kakko je korakal krog svojih vojakov! In kakko pogumno jim je poveljeval! Vedno je pravil, da postane častnik. Po cesti je hodil korakoma, kot hodijo pravi vojaki, in kadar je nosil čako, jim je tudi salutiral.

In priden učenec je bil Miljanček. Obiskoval je prvi razred vadnice v Ljubljani. Čeprav se je rad igral, mu je bilo učenje vendar prva skrb. Prišedši iz šole domov, je takoj spisal nalogo, nato je pa vzел knjigo v roke. Ljubil je svojega gosp. učitelja in svoje součence! In vsi so mu vračali ravnotako toplo njegovo naklonjenost.

Tudi je znal Miljanček prav lepo peti. Komaj se je zbudil, je zapel iz vsega grla lepo pesemco o ptičici, enako o šknjančku, ki žvrgoleč nazzanja dan. Pomagala mu je v njegovo veliko veselje kodrolasa sestra Majdica. To je bilo šele veselja, ko je sedel oče h klavirju! Prepevanja in rajanja ni bilo ne konca ne kraja. Časih je vzel Miljanček tudi očetove gosli v roke in izkušal spremljati svoje pesemce. — Lahko si mislite, kakko je doma vse pušo in prazno, odkar ga ni.

Svoje šolske stvari je imel v najlepšem redu. Nikdar mu ni bilo treba iskati svinčnika, knjige ali zvezka. Vse je imel lepo zloženo v nahrbtniku. V njegovih zvezkih ni niti enega madeža, posamezne črke stojе tako zaporedoma v vrsti, kakor njegovi vojaki na vežbališču. V šoli so prišli šele do črke »a«, a Miljanček se je že znal podpisati s polnim imenom. Črka »m« je bila zadnja, ki jo je napisal v svojem mladem življenju. Napisana je tako lepo in pravilno, kakor bi hotela govoriti o Miljančkovi marljivosti. In koliko grenkih solz je že izplakala njegova žalostna mamica, gledajoča oni zadnji »M«, ki je z njim pridni Miljanček svoje učenje za vedno zaključil.

V cvetoči Tržaški okolici je prišel na svet. Kakko jako smo bili veseli njegovega prihoda! Šest pomladi je šele videl, a sedma — oj, žalost, mu siplje cvetja na prerani grob...

Njegovi prijatelji pa še vedno ne verjamejo, da je res umrl; neverjetno — kakor bi slušali bajno pripoved — strmijo za njim. Zjutraj in zvečer se pogovarjajo tako lepo o njem. A njega ni! —

